

I krigstid skal „den øverstbefalende have en øverstkommanderendes fulde beføjelser, dog begrænset til operationer og uddannelse“. Herom føres der for tiden forhandlinger mellem Atlantpagtlandene, og det har derfor ikke været muligt for regeringen at give udvalget endelige oplysninger om defineringen af disse beføjelser. Men allerede nu kan siges, at beføjelserne omfatter de styrker, der er tildelt den øverstkommanderende i fred eller efter aftale bliver udset til at stå under ham i krig. Omend det er tanken, at den væsentligste del af vedkommende lands europæiske styrker skulle stå til fælleshærens rådighed i krig, indskrænkes den Danmark som suveræn stat tilkommende ret til at råde over krig og fred ikke ved etableringen af fællesstyrken eller ved udnævnelsen af den øverstkommanderende, idet denne lige så lidt som nogen anden general kan afgøre sådanne spørgsmål. Dette har også fundet udtryk i Den nordatlantiske Traktats artikel V, hvorefter hver deltager selv bestemmer, om den i den givne situation anser anvendelsen af væbnet magt for nødvendig. Yderligere er den øverstkommanderende underlagt det højeste Atlantpagtorgan: det nordatlantiske råd, hvori Danmark er repræsenteret på lige fod med andre Atlantmagter.

Udvalgets flertal har endvidere bemærket, at det for nærværende er tanken, at kun de i Tyskland stationerede danske styrker tildeles den øverstkommanderende. Det er en forudsætning, at *danske styrker først og fremmest skal bidrage til forsvaret af selve Danmark*, og at de derfor enten placeres på dansk område eller således, at de dækker adgangen til Danmark. Udvalgets flertal er af den opfattelse, at danske troppestyrker, der — placeret i Nordtyskland — dækker Danmarks sydgrænse, deltager i landets forsvar i mindst lige så høj grad, som hvis de var placeret i selve Danmark.

Spørgsmålet om fordeling af generalomkostningerne ved etableringen af den fælles forsvarsstyrke er endnu ikke afgjort, men vil blive behandlet af sådanne organer under Den nordatlantiske Traktats organisation, hvori alle Atlantmagter er repræsenteret.

Det er naturligt, at der i et land som Danmark, der tre gange i løbet af de sidste 100 år er blevet angrebet af Tyskland, gør sig *stærke betænkeligheder gældende ved, at Tyskland påny bevæbnes*. Udvalgets flertal er imidlertid af den opfattelse, at disse betænkeligheder må vige for hensynet til nødvendigheden af at udnytte enhver mulighed for at styrke Vesteuropas forsvar og dermed Danmarks forsvar.

Udvalgets flertal har taget i betragtning, at der ikke er tale om en oprustning af Tyskland, men kun om, at vesttyske styrker kan indgå som led i den fælles forsvarsstyrke. Man